Sants i barris veïns
5.000 exemplars
distribució gratuïta
mensual
febrer 2011
BarriSants.org

la Burxa

periòdic de comunicació popular

núm. 148

CRÒNICA

El 27 de gener vam poder veure dues imatges: a Madrid, CCOO i UGT pactaven amb el Govern la retallada més important de les pensions en 30 anys. Als carrers milers de persones s'hi van oposar. **Pàgines 2 i 5**

NÚMERO ESPECIAL

Can Vies s'enfronta a la tercera demanda interposada per TMB

Una de les accions de suport que s'han dut a terme per denunciar la situació en què es troba el centre social. **ALBERT GARCIA**

El Centre Social Autogestionat (CSA) Can Vies s'enfronta, el 18 de febrer, a un nou judici. TMB i l'Ajuntament tornen a la càrrega i volen que Can Vies desaparegi del barri. Però no tothom pensa igual. Accions de protesta com la de la fotografia, on una desena de persones van ensenyar banderoles del CSA i van criticar l'alcalde Hereu al seu pas per Sants; o la manifestació del dia 29, on un miler de persones es manifestaren pels carrers del barri, demostren que el CSA compta amb el suport de molta gent de Sants i de tota Barcelona. **Pàgines centrals**

Espera agònica pel final de les obres del mercat i del 'calaix'

Accés al Metro de Mercat Nou, al costat del mercat. **ANGEL BRAVO**

Les obres començades el gener per cobrir les vies de rodalies i l'inici de la següent fase del mercat de Sants perpetuen l'espera dels i les veïnes dels carrers Sant Medir, Sant Jordi, Daoiz i Velarde, Càceres i Antoni de Capmany. Els comerciants veuen com les vendes disminueixen i els veïns esperen les intervencions que es duran a terme entre la una i les tres de la matinada. Paral·lelament, el 29 de gener, es va inaugurar la remodelada Plaça Bonet i Muixí i els seus entorns, tret de sortida de la precampanya electoral pels propers comicis municipals. **Pàgina 3.**

Fly Hard, el teatre del carrer Alpens

Clara Cols davant l'escenari de la sala Fly Hard. **ALBERT GARCIA**

Al carrer Alpens, des del passat octubre, existeix una sala anomenada Fly Hard. Aquesta fou creada per una petita companyia de Vilafranca del Penedès que porta el mateix nom que la sala. Allà s'hi representen obres de dramatúrgia catalana actual i per aquest any tenen previstes les estrenes de tres obres. La primera serà *Els últims dies de Clark K*, que s'estrenarà el proper 17 de febrer. El preu de l'entrada el decideix l'espectador o espectadora: pot pagar entre 5 i 10 euros. **Pàgina 10**

Ivan Miró i Marc Dalmau

Autors del llibre *Les cooperatives obreres de Sants*. **Pàgina 12**

Opinió

Tunísia: imaginari trencat

PÀGINA 2

«Has vist què està passant allà, *al moro*? La gent ha pres el carrer! Ho he vist a la tele!», em va anunciar la meva àvia. Davant els esdeveniments de Tunísia, sembla que part del nostre imaginari es trenca, l'entelat del turisme i del tòpic es desfà una mica, i ens obliga a anar més enllà del «misteri oriental».

En moviment

Jornades Internacionalistes al Casal

PÀGINA 9

Durant el primer semestre de l'any el Casal Independentista de Sants celebra les Jornades Internacionalistes, amb la presència de les Esquerres Independentistes de les nacions ocupades per aquests estats, com ara Galícia, Astúries, Castella, etc.

Opinions

Editorials

Davant la crisi? Fem cooperatives

A Sants, els projectes cooperatius comencen a proliferar. Una vella fórmula que ara es recupera com una alternativa real al sistema actual.

És cert que el context que actualment ens toca viure convida al pessimisme i a banderejar l'eslògan derrotista del «no s'hi pot fer res». Tot i que en la majoria de converses castiguem els polítics, els bancs i fins i tot el capitalisme en general, també és normal que ens acompanyi la impressió que nosaltres, el ciutadà ras, no tenim cap tipus de força de decisió, que tot se'ns escapa. És lògic, normal, però no del tot cert; perquè oblidem que el poder no té naturalesa divina. El sistema actual no pertany al regne dels cels, no hi ha deïtats que controlin les finances, la societat o el món; no, decididament els homes greixosos que vesteixen de frac estan fets de la mateixa cosa, no són immortals, també són vulnerables. És una constatació antiga, conté vells aires il·lustrats i republicans i és bo que els tornem a reflotar per recordar que la majoria de persones podem ser amos de la nostra economia, política i vida; que, en definitiva, tenim i som poder. D'aquest fet ja se'n van adonar els nostres avantpassats fa més d'un segle, per això van organitzar-se en cooperatives i van gestionar el seu propi treball, el consum, l'educació i un llarg etcètera. Malauradament el franquisme va arrasar-ho tot i l'experiència de tanta gent va quedar soterrada durant molt de temps. Ara, però, al nostre barri de Sants hi ha alguns veïns i veïnes que proven de recuperar i portar a la pràctica aquella forma d'organització. Així, si en parlar de la crisi ens pregunten si s'hi pot fer res o si hi ha alternativa que valgui, nosaltres podem respondre amb optimisme: «Sí, podem fer cooperatives!»

Defensant els espais alliberats

Aquest mes des de LA BURXA volem donar suport als espais alliberats del nostre barri, el CSA Can Vies o l'Encoberta, a causa de l'amenaça permanent a la qual són sotmesos pels especuladors i polítics de la nostra ciutat.

Parlem del CSA Can Vies, Centre Social Autogestionat amb gairebé 14 anys d'activitats; també parlem de l'Encoberta ja que són Espais Alliberats amenaçats per l'especulació i la seva farsa en forma de judicis, demandes i possibles desallotjaments. Però cap pla urbanístic, cap plaça de formigó és un veritable motiu per desallotjar aquests espais. El motiu real pel qual al nostre ajuntament no li agraden els espais alliberats és estrictament polític; no comparteixen l'assemblearisme, l'autogestió, el pensament crític, la defensa de la cultura popular, altres formes d'organitzar-se que han demostrat que una altra manera de política és possible. És per tot això que colze a colze, paraula a paraula, des de LA BURXA també diem, Aturem la demanda! Can Vies és del barri!

Opinió

Tunísia, l'imaginari trencat

A. R.

«Has vist què està passant allà, al moro? La gent ha pres el carrer! Ho he vist a la tele!», em va anunciar la meva àvia, «Han sortit tots plegats! Ves que l'exèrcit no els dispari...» Jo no acabava d'entendre de quin país em parlava exactament: d'Egipte, de Tunísia? «A nosaltres ens disparaven quan ens manifestàvem. Ves que no els passi el mateix.» Va ser una conversa caòtica; no tan sols perquè s'hi confonien notícies fragmentades, sinó perquè, a més, s'hi barrejava la memòria esfilagarsada d'una persona de noranta anys en recordar la guerra civil i el franquisme. Li vaig respondre: «Sí, a Tunísia, oi? Allà, la societat té una cultura política molt interessant. També hi ha revolucionaris... Recordes que hi he estat alguns cops? Doncs vaig poder xerrar amb certa gent...»

Mentre comentava amb la meva àvia les últimes notícies sobre Tunísia, *el moro*, aquell terme tan impregnat de pors i odis ancestrals, s'anava dissolent. Per primer cop ens posàvem d'acord en «el tema del moro» i us ben asseguro que no era gens habitual. Ara, constatar aquest fet em condueix a pensar que potser va ser justament l'esperit de revolta el que apropava una dona catalana de noranta anys a la gent del nord d'Àfrica. Qui ho sap.

Fins fa poc, per nosaltres, saber alguna cosa de Tunísia volia dir conèixer les gràcies d'un atractiu paquet turístic: on els tiets passaven les vacances d'agost o on el nét, inconscient —«ja se sap»— s'aventurava a aprendre la llengua àrab. El que per a alguns era una destinació ideal, tenint en compte l'equilibri que s'hi oferia entre un cert ordre social, unes seguretats garantides i un exotisme oriental indispensable, per a la resta, sobretot pels àvids viatgers de motxilla i autoestop, es tractava d'una occidentalització excessiva, d'una essència perduda, en detriment de les quals preferien el Marroc aclaparador, caòtic, però autèntic. Ara, sigui com sigui, davant els últims esdeveniments que han assaltat la premsa, sembla que part del nostre imaginari es trenca, l'entelat del turisme i del tòpic es desfà una mica, i ens obliga a anar més enllà del «misteri oriental».

A partir d'aquí, fem un salt enrere i desempolseguem un episodi insòlit: l'any 1977 en vistes de la futura incorporació de Grècia, Portugal i Espanya al mercat comú europeu, la CEE es va tancar als productes agrícoles de Tunísia —especialment als cítrics i a l'oli d'oliva— que competien amb els nous candidats. Aquest va ser un cop dur per la societat tunisiana i un moment feliç per als «transicionalistes» espanyols, que l'any 1986 s'incorporaven a Europa amb una economia més solvent. Així doncs, si la meva àvia —una entre tants— proposa el paral·lelisme instintiu entre la seva revolta passada i la dels tunisians; potser cal que els fills i els néts recordem o provem d'indentificar els rastres de la nostra coixa transició espanyola i la construcció de la Unió Europea en relació a la història nord-africana. Per altra banda, segons dades del Ministeri, a l'Estat espanyol hi ha registrats 1.795 tunisians; dels quals 518 resideixen a Catalunya; i 347 a Barcelona. Qui ho sap, potser també tinguem uns veïns que viuen la revolta amb el neguit de l'esperança. Com es dirien, saïda Leila, saïd Ahmed o senyora Lola?

Si ho diu ETA, és dolent

Beñat Zaldua

Parlant del tancament d'*Egunkaria*, allà pel 2003, un comentarista, no de la Cope, sinó de RNE, comentava: «Això era un instrument de l'ETA, això era un arma tan arma com les pistoles, perquè el que és un instrument d'una banda terrorista és un arma». Després va resultar que *Euskaldunon Egunkaria* era un diari i ja està, però això sembla que dona igual.

La frase ens serveix per entendre un punt de vista molt de moda per terres espanyoles: qualsevol cosa que faci ETA és dolenta, encara que aquesta signifiqui declarar una treva, per primera vegada «general i verificable». No seria d'estranyar que, si ETA anuncia la seva fi, a més d'un li segueixi semblant malament.

Seguint amb aquesta lògica, si ETA aposta exclusivament per les vies polítiques per aconseguir els seus objectius, la política es converteix en un arma terrorista? I si resulta que l'objectiu independentista d'ETA és també un objectiu terrorista? Lamentablement, tot això està més a prop de la realitat que del joc de paraules.

Ja no només són terroristes i il·legals les accions d'un grup armat, sinó també les idees i els objectius d'una part de la societat basca, a la qual es nega el vot, en tot un acte d'incoherència democràtica. Sigui com sigui, pròximament coneixerem les respostes a la majoria de les anteriors preguntes, ja que el 6 de febrer l'esquerra *abertzale* presentarà els estatuts de la nova marca política.

Es preveu que siguin uns estatuts contundents amb la violència i totalment adaptables a la ja assumida Llei de partits. Si és així, la pilota quedarà definitivament a la teulada del govern, que haurà de decidir si seguir il·legalitzant l'opció política de molts bascos o donar un petit pas cap a la normalització política i la resolució del conflicte. Diversos actors, com el PNB i Aralar, també hauran de sortir del doble llenguatge i la ambigüitat en què estan instal·lats, oblidar-se de la conjuntura electoral, i decidir quin paper volen jugar en un procés que fa temps que va començar.

Si es legalitza l'Esquerra abertzale, es farà un gran pas cap a la normalització política i caldria esperar un nou pronunciament d'ETA. Si, per contra, el Govern no troba una mica d'audàcia i continua amb la il·legalització, l'esquerra *abertzale* ja ha repetit fins a la sacietat que el procés seguirà, que això no és un simple joc electoral. Es tractarà llavors de guanyar temps, construir i recuperar llaços i estructures socials, generar nous moviments i esperar que les coses caiguin pel seu propi pes, preguntant de tant en tant a quants han matat Otegi i molts altres per estar empresonats.

Sants

El mercat i el ‘calaix’ tenen a l’espera veïns i comerciants

L’inici de les obres del cobriment de les vies –per la construcció del polèmic calaix– i l’acabament de la primera fase de remodelació del Mercat de Sants deixen als veïns i comerciants sense carrer i amb els negocis penjant d’un fil.

Martí Gutiérrez Farré
Sants

Les obres del Mercat de Sants continuen al ritme pronosticat per l’Ajuntament. Aquests desembre s’ha complert un any des de que les màquines van entrar a l’edifici modernista projectat per l’arquitecte Pere Falqués Urpí l’any 1913. A diferència d’altres recintes en la mateixa situació, com el mercat del Ninot o Sant Antoni, el de Sants porta un avenç en els terminis acordats. A principis del mes de febrer finalitzarà la perforació del calaix de 18 metres de cota, que ha d’aixoplugar les 100 places de pàrquing per a consumidors més les estances d’emmagatzematge i les zones de càrrega i descàrrega pels comerciants.

LA BATALLA DELS PARADISTES

Els paradistes del mercat, desplaçats ara fa un any a la carpa provisional situada a la rambla de Badal, asseguren que la lluita actual amb el consistori passa per l’assoliment del 50 % de la planta comercial pels 40 concessionaris actuals.

L’ajuntament continua amb el posicionament inicial, a partir del qual vol atorga 1/3 part a les parades i 2/3 a un grup de distribució que, segons les hipòtesis, podria ser Alcampo, tot i que el districte es nega a fer-ho públic.

> «L’ajuntament vol que dos terços del mercat siguin per a un grup de distribució»

Després d’un any i un mes del seu trasllat, els i les propietàries dels concessionaris valoren amb prudència la millora de la situació. La mitjana de vendes ha augmentat un 14 % tot i la repercussió de la crisi. No obstant moltes parades s’han vist obligades a obrir a les tardes per poder recollir un públic de classe mitjana més absent de les repercussions de la cojuntura econòmica. Pendents del futur trasllat cap al remodelat mercat, pronosticat el 2013, any en que celebra el seu centenari, dels 40 concessionaris tres ja no continuaran degut al descens de vendes i a l’increment de despeses que suposa l’adquisició d’una parada al nou mercat.

Segons fonts recents, un futur propietari haurà de pagar 2.400 euros per metre quadrat. Tenint en compte que una parada estàndard té unes mesures de 5 per 2,5 metres, la xifra és de 24.000 euros. I cal sumar la despesa en equips, càmeres i mostradors que en total sumen uns 35.000 euros aproximadament per concessionari.

Les obres de reforma del mercat, que van començar el 2009, està previst que acabin el 2013, any del centenari. **ALBERT GARCIA**

L’ALTRA CARA DEL CANVI

Una altra situació molt diferent és la que està vivint el conjunt de comerciants del voltant del mercat. El dia a dia d’aquests dista molt de percentatges positius i de guanys provocats per les obres del nou edifici.

> «Les vendes al voltant del mercat han baixat un 30 % aproximadament»

Els establiments situats als carrers Sant Medir, Càceres, Daoiz i Velarde i Sant Jordi han vist com el moviment de les obres i el desplaçament del mercat els han deixat sense bona part dels guanys. I és que si una cosa compartien aquestes botigues, era la dependència social i econòmica del recinte de queviures. Expliquen a LA BURXA, que les ventes han baixat, aproximadament un 30 %, un 15 % producte de la crisi i l’altre 15 % per l’absència d’activitat mercantil. Els percentatges es veuen incrementats en els establiments més especialitzats, com la ganiveteria del carrer Daoiz i Velarde, la propietària de la qual es veu obligada a jubilar-se abans d’hora, ja que els habituals del mercat ja no aprofiten l’avinentesa per portar a afilar els seus ganivets.

«Són molts anys d’obres», ens explica un veí. Primer el Tren d’Alta Velocitat, després les vies i ara hauran d’aixecar els carrers Sant Medir i Sant Jordi per construir l’accés al pàrquing del mercat. Aquests entrebancs es veuen agreujats per la catalogació de zona comercial dels quatre carrers, fet que no ha comportat, malgrat la situació insòlita, que els lloguers dels locals no baixessin.

EL CALAIX, CONTRAPUNT D’OBRES PERPÈTUES

Pel que fa a les obres a la platja de vies, el carrer Antoni de Capmany personifica el suplici del veïnat d’aquesta reduïda zona del barri.

Les obres iniciades aquest passat mes de gener per cobrir les vies, el popularment conegut “Calaix de la Vergonya”, són l’accent de cinc anys, sense treva de treballs iniciats amb l’arribada a Sants del TAV i el posterior cobriment i condicionament de la parada de metro de Mercat Nou.

La Comissió de Seguiment del Cobriment de les Vies, que formen veïns, entitats i administracions, es va reunir amb l’empresa encarregada de l’obra i membres de l’ajuntament per tenir noves dades sobre les actuacions que es faran en el proper trimestre en el cobriment de les vies.

> «Ja són cinc anys, sense treva, de treballs a les vies»

Segons Josep Maria Domingo, president del Centre Social de Sants, la reunió va ser una mica *light* i purament informativa i es va avisar que les obres que realitzaran en els propers mesos seran durant la nit i que, per tant, molestaran als veïns. L’acció de les màquines i el conseqüent soroll, serà d’una a tres de la matinada. Està previst que les obres finalitzin a finals del 2013 amb un pressupost inicial de 32 milions d’euros.

Mentre una part del barri no acaba de veure el final d’un procés lent, en altres zones com la plaça Bonet i Muixí –més coneguda com a Plaça Màlaga–, la inauguració de les obres finalitzades ha servit de pretext perquè la maquinària preelectoral es comencés a posar en marxa...

Sants

A PEU DE CARRER

Neteja polititzada

Roser Benavent

Fa uns dies va desaparèixer la placa en record del company Josep Pons, a la plaça de l'Església (també dita de la Màlaga o de Bonet i Muixí). Fonts del districte van dir que havia estat una iniciativa d'alguna oficina municipal, sense el seu coneixement. Una ràpida gestió ha permès que la placa hagi estat reposada al seu lloc. Però moltes ens hem quedat amb la mosca darrere l'orella.

Fa uns mesos, companys de la Plataforma per la Lleialtat Santsenca van escriure el nom de la cooperativa obrera a la façana. Amb tot el respecte, van fer servir plantilles i van pintar sobre les portes encimentades per no fer malbé el patrimoni col·lectiu. Doncs va durar tres dies la inscripció. En contrast amb una pintada anterior on lluïa el nom de Bahia, que va durar anys, o en contrast també amb una fusta pintada que ja dura mesos.

Semblant va ser el cas del mural que la Comissió de Can Batlló va pintar a la plaça de la Pelleria amb un rellotge al·legòric a la futura ocupació de l'espai pels veïns. Va durar menys d'una setmana.

O l'altre mural que els veïns van pintar al carrer Constitució reclamant un pàrquing obert. El vam poder gaudir quatre dies.

En canvi, sovintegen els tags i coloraines a la mateixa plaça de la Pelleria, als túnels sota el cinturó, als voltants de les eternes obres del nyap de les vies de tren, o a la majoria dels nostres carrers.

Sembla que la única merda que molesta a l'Ajuntament sigui la que té contingut polític i perd el cul per fer-la fora de les parets. En canvi no té cap problema per mantenir els nostres barris en la més absoluta brutícia.

Sort que d'aquí a uns mesos ve una nova neteja política al districte i traurà xacres de despatxos i cadires. És clar que el més probable és que els que vinguin també pateixin del mateix mal de «neteja polititzada».

Al més pur estil Goebbels!

Viatge a Tatinutropo, exposició per combatre prejudicis

Cotxeres acull una exposició amb l'objectiu de provocar debat i sensibilitzar el barri sobre el procés migratori en general i les dificultats que han d'afrontar les persones que migren.

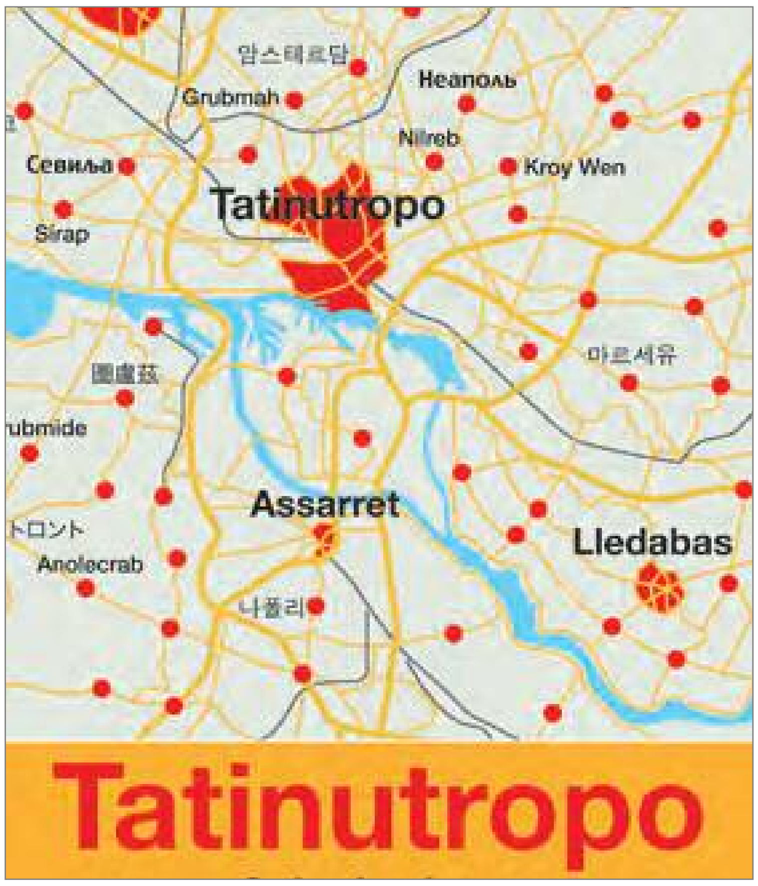
Mercè Esteban
Sants

Des del Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta, a través del Pla de treball dissenyat recentment, diverses entitats del districte s'han coordinat per fer possible, entre d'altres coses, la Taula Intercultural.

Es tracta d'un espai de coordinació on una quarantena d'entitats de diferents nacionalitats es troben periòdicament per tal de treballar i desenvolupar projectes diversos.

Ja des dels seus orígens, les entitats van fer patent la necessitat d'elaborar un projecte entorn els prejudicis, rumors i estereotips existents vers les persones immigrades que s'utilitzen com a base de la discriminació i la xenofòbia. Així doncs, a més de formar part de la Xarxa Barcelona Antirumors, s'ha portat, a Cotxeres, l'exposició Viatge a Tatinutropo on es reflexa l'aventura de tantes persones que deixen les seves arrels per anar a la recerca d'una vida millor, caient en un indret desconegut i diferent on s'ha de sobreviure per buscar habitatge, feina, gent, etc.

L'objectiu de l'exposició, doncs, és provocar debat i sensibilitzar les persones en general, però concretament els joves dels nostres barris. És per aquest motiu que 12 classes

de 1r a 4t d'ESO de diversos instituts dels nostres barris han aprofitat l'arribada de Tatinutropo a Sants per treballar sobre aquestes qüestions abans d'endinsar-se en el revelador viatge.

El Moviment Humanista, a la plaça Cerdà

El 20 de desembre es va inaugurar, al costat de plaça Cerdà, un local de l'organització Convergència de les Cultures, que forma part del Moviment Humanista.

Albert Ricart Sanjuan
Sants

L'anomenat Moviment Humanista o Nou Humanisme va sorgir el 1969 de les idees relacionades amb *La curación del sufrimiento*, de Mario Rodríguez Cobos –més conegut amb el sobrenom de *Silo*.

Es tracta d'un moviment mundial en què hi ha organitzacions diverses, entre les quals destaquen el Partit Humanista, amb presència a una trentena de països: La comunitat pel desenvolupament Humà, que s'encarrega de la vessant cultural; Món sense guerres i sense Violència, organisme antimilitarista i pacifista; i el Centre Mundial d'Estudis Humanistes.

Segons els membres de l'organització, la seva intenció és la de donar a conèixer els seus ideals basats en la convergència de les diferents cultures, de forma pacífica, compartint els elements de cada cultura i rebutjant aquells elements que sempre han estat contraris al diàleg intercultural. I d'aquesta manera afavorir la creació de la "Nació Humana Universal".

Tot i que les seves idees i propostes semblen ser molt lloables, al voltant d'aquesta organització sempre han sobrevolat sospites i acusacions de ser una organització sectària, malgrat ser laica, per tractar al seu fundador com a un guia espiritual; per la seva organització interna piramidal i jerarquitzada i un finançament opac i poc clar. Caldrà veure com es desenvolupa al barri aquesta organització, tot i que no és el primer local que tenen.

Testimoni des de la Colònia Castells

Redacció
Sants

Transcrivim una carta d'una de les darreres veïnes que queden a la Colònia Castells, una illa de 280 cases barates situada a les Corts, construïdes als anys vint per allotjar els obrers de la desapareguda fàbrica de vernissos Castells.

«Soc una veïna de la primera fase de la Colònia Castells. Tinc 62 anys, estic divorciada i cobro una pensió mínima de jubilació. Aquest dilluns vaig rebre una carta on se'm convoca el divendres 28 de gener a l'acte d'entrega de claus de l'habitatge a Reursa, i que en el supòsit de no fer-ho se sol·licitarà a l'Administració que procedeixi al llançament administratiu de la finca.

»Sóc arrendatària legal de casa meva des del maig del 2005. Des del principi vaig expressar la meva inconformitat amb el procés d'expropiació. I tot i no estar previst el meu dret a reallotjament (pel protocol que van signar alguns veïns només hi tenen dret les persones que habitaven el barri abans del juny de 2001), Reursa sempre em va prometre que estudiaria el meu cas i que em cercarien una recol·locació. A més, per llei, qualsevol expropiat hauria de tenir dret a reallotjament, portés el temps que portés a la casa.

»Però em volen fer fora de casa , i no tinc on anar. No puc marxar, ja que no tinc prou recursos. On aniré quan hagi de deixar casa meva?

»A més la vida al barri cada vegada és més difícil perquè estan tirant cases. I almenys hi ha cinc famílies que es troben en una situació similar. Una alternativa seria que se'ns permetés quedarnos al domicili actual, almenys fins que es clarifiqui el calendari del projecte. Tinc entès que la segona fase està aturada o que va per llarg i que hi ha residents que volen optar que els reallotgin ja en un pis nou. No seria possible que hem donessin, ni que sigui temporalment, una d'aquestes cases que quedin buides? O bé optar a un lloguer protegit, de manera que el pogués pagar?

Can Vies surt al carrer contra la demanda de TMB amb el suport d'un miler de persones

Capçalera de la manifestació de suport al CSA Can Vies, el 29 de gener a la tarda. Un miler de persones va voler estar present per cridar ben fort que Can Vies és del barri i a Sants es queda. **ALBERT GARCIA**

CSA Can Vies
Sants

El Centre Social Autogestionat Can Vies, després de més de tretze anys d'autogestió, de generar pensament crític, recolzar la cultura popular, donar espai a la creació, lloc de confluència de generacions diferents, ens volen desallotjar, els fem nosa, els molestem políticament, perquè l'organització horitzontal, l'assemblearisme i l'autogestió, la nostra forma d'organitzarnos, no els agrada. La nostra forma de pensar els incomoda.

Actualment ens trobem davant d'una tercera demanda presentada, altre cop, per TMB al 2010, i el 18 de febrer se celebra el judici. Però cap demanda ens atura, les sales dels jutjats i la seva activitat, aquest es el seu teatre, la nostra lluita és al carrer, colze a colze amb el veïnat, amb totes aquelles persones que com nosaltres pensen que les relacions socials i la vida que donen els espais alliberats son més necessàries que la política del formigó i l'especulació urbanística.

Ja s'estan escalfant els motors de la lluita, els carrers comencen a parlar i parlen clar. Des del CSA s'han portat a terme diverses accions per visibilitzar i protestar per la situació legal. El 18 de desembre es va portar a terme un cercavila reivindicatiu pel barri de per donar a conèixer la situació de Can Vies al veïnat.

ACCIONS DE SUPORT

El dia 7 de gener, amb l'inici de les rebaixes, davant les portes d'un conegut centre comercial de la ciutat, un grup de persones solidàries amb el CSA va mostrar banderoles reclamant que s'aturi la demanda i reclamant Can Vies pel barri.

El 29 de gener va ser una jornada de protestes, pel matí amb la visita de l'alcalde Jordi Hereu per inaugurar la remodelada Plaça Josep Pons (Bonet i Muixí), un grup de persones solidàries amb el CSA van llençar bombetes d'olor, al temps que exhibien les banderoles i cridaven contra la demanda i la classe política.

MANIFESTACIÓ PELS CARRERS DE SANTS

A la tarda del mateix dia a les 17.30 a Plaça de Sants va iniciar una manifestació que va aplegar unes 1.500 persones, va recórrer els carrers del barri fins arribar a la plaça on abans estava situada L'HAMSA, reclamant que s'aturi la demanda, que Can Vies es necessari pel barri. La manifestació va ser un èxit, sense incidents, fet que demostra el suport que el CSA Can Vies té per part del veïnat de Sants.

Aquesta tercera demanda que encarem es troba en un context diferent, uns plànols aprovats el desembre del 2010 demostrarien que el consistori contempla la continuïtat de l'edifici tot i les remodelacions que s'han de fer als voltants del calaix i de la parada de Mercat Nou. Això demostra que no cal desallotjar l'edifici per realitzar aquestes obres.

TMB i les demandes

No és el primer cop que TMB presenta una demanda contra el Centre Social Autogestionat Can Vies:

- 1997: demanda que fou retirada pel mateix ajuntament dos mesos després.
- 2006: TMB torna a demandar Can Vies, però el jutge la desestima per un defecte de forma.
- 2010: l'empresa i l'ajuntament no es volen quedar de braços plegats i tornen demandar el CSA per tercera vegada en els seus quasi 14 anys de vida.

especial Can Vies

L'estació està acabada i inaugurada, i sense que el CSA afectés a les obres. Fa uns mesos, l'ajuntament deia que calia enderrocar l'edifici per la sortida d'emergència que ara dona a sobre del calaix del metro, però és que aquesta sortida ha de donar al calaix de les vies de la Renfe, encara per fer. La sortida d'emergència ha de mirar al calaix que encara no s'ha acabat, no a l'espai que ara ocupa el CSA.

NO HI HA EXCUSES

Els seus arguments no tenen fonaments

En les dues darreres ocasions l'Ajuntament de Barcelona, propietari majoritari de TMB, ha donat una sèrie d'arguments per iniciar el desallotjament de Can Vies, sempre amb motivacions urbanístiques. Els responsables polítics d'aquesta demanda mai no han reconegut que volen el desallotjament de Can Vies, perquè aquest no té cabuda en la seva visió de la ciutat i dels barris. Aquesta és la veritable raó per la qual es vol desallotjar aquest espai, car les excuses que fins ara ha donat l'Ajuntament han quedat clarament refusades.

Com argumenten l'Ajuntament de Barcelona i TMB el desallotjament de Can Vies?

Primer argument
És necessari l'enderrocament del CSA Can Vies per dur a terme les obres de reforma i cobriment a l'estació de Mercat Nou.

REFUSAT

Segon argument
ADIF i l'Ajuntament acorden remodelar l'entorn de les vies arran del cobriment. El pla d'urbanització, que depèn del consistori, contemplava l'edificació de 5 edificis de gran alçada, un d'ells on ara és Can Vies.

REFUSAT

Tercer ar
L'Ajuntam
diuen que
del cobrin

Quart argum
El poder cons
La homogene
no vol tolerar
Can Vies no c
ni a la Barcel

A banda del caràcter eminentment especulatiu de la operació, on l'Ajuntament cercava abaratir costos a força de requalificacions i permutes, el pla del 2006 ha quedat anul·lat. Les immobiliàries no poden pagar i l'Ajuntament no té diners per tirar endavant les obres.
Sense un canvi al Pla General Metropolità i davant la fallida de la promotora, el destí més segur del CSA en cas de ser desallotjat és ser enderrocat i deixar-hi un solar durant anys i anys. En cap dels plànols de l'Ajuntament aportats des del 2007 no hi ha cap projecte definit per l'espai, que sempre apareix com un triangle gris sense cap nota.

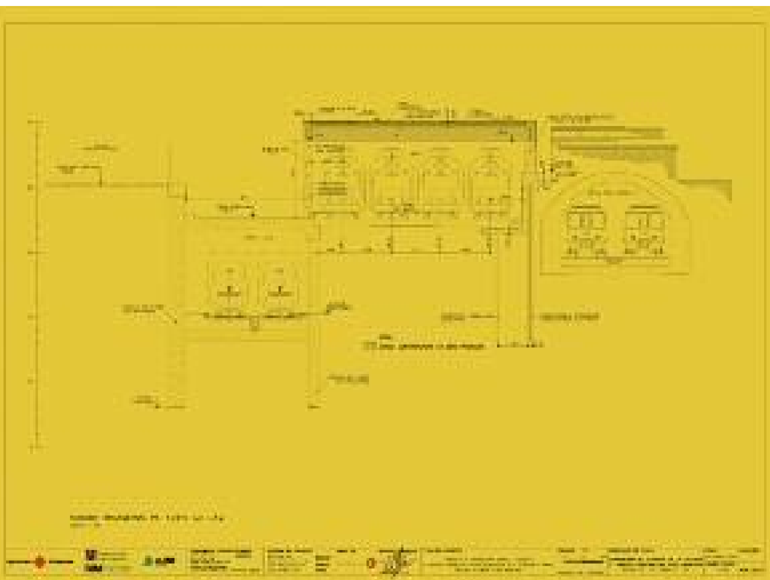

Can Vies és més que un espai físic. És un projecte de responsabilitat col·lectiva on l'autogestió, l'assemblearisme, l'acció directa, el suportu mutu i la solidaritat són les premises bàsiques. Ha sigut l'aixopluc i eix dinamitzador de lluites veïnals i contra l'especulació, autònomes, antifeixistes, transfeministes... Ha acollit grups de teatre, locals d'assaig per músics, la colla bastonera... Tots aquests fonaments i més diuen que ho tindran difícil.

14 anys al barri són el nostre fonament

CAN VIES ES QUEDA

especial Can Vies

Segons els plànols del projecte, aprovats el desembre de 2010 pel mateix consistori, en el que es troben detallades totes les obres, i les seves fases, de la coberta, hi trobem l'edifici del CSA tal i com és avui. Aquest sól fet ens demostra que les obres, aprovades i ja iniciades al gener del 2011, es poden dur a terme amb l'edifici.

rgument
nent i TMB actualment
e cal enderrocar el CSA per les obres
nent de les vies de la Renfe

REFUSAT

REFUSAT

ent
sidera Can Vies una realitat molesta.
ització del pensament que imposa
les veus de la dissidència radical.
ap ni al Model Barcelona
ona del 'Posa't guapa'.

L'existència de Centres Socials Autogestionats s'ha demostrat com una escola d'aprenentatge de valors i pràctiques que s'allunyen dels valors imposats per l'economia de mercat. L'experimentació política, personal i col·lectiva, la confrontació amb el monopoli de la decisió i la crítica radical són elements imprescindibles pels processos de recuperació d'una llibertat cada cop més vigilada i només per qui se la pugui pagar. Espais com aquest han esdevingut llocs de trobada i de referència per a aquelles persones que no se senten còmodes davant un món que funciona a cop de talonari.

14 anys de vida social política i cultural a Sants

70 col·lectius han participat del CSA

100 entitats s'han solidaritzat amb Can Vies

150 persones han format part de l'assemblea

5.000 dies d'okupació i autogestió

????? persones han gaudit de les activitats

Calen més motius?

No ens deixarem desallotjar!

especial Can Vies

ATUREM LA NOVA DEMANDA CAN VIES

El CSA Can Vies no només és un edifici del carrer Jocs Florals. Durants els seus quasi 14 anys de vida, el centre social ha acollit desenes de projectes –com La Burxa–, més d'un centenar de persones que han format part de l'assemblea, xerrades, concerts, presentacions de llibres, festes... Can Vies és, també, del barri i pel barri. Per això, hem volgut saber dues coses: Què és Can Vies, per a la gent de Sants? I què en pensen, del seu possible desallotjament?

«Un centre de dinamització social, tan reivindicativa com de formació i pràctiques que ens apropen a una societat justa i igualitària. El sistema, en aquest cas l'ajuntament, intenta fer desaparèixer allò que qüestiona les seves pràctiques especulatives i que fomenta el pensament crític i la desobediència a les seves lleis injustes.»

Ferran Aguiló

Formador i consultor de cooperatives, 55 anys

«Can Vies és tot el conjunt de persones, col·lectius i projectes que formen o han format part d'aquesta petita esquerda dins una societat cegada pel consum, la competitivitat i l'egoisme. És un lloc de combat a les problemàtiques que ens envolten i on es creen eines d'organització que parteixen de l'horitzontalitat, la cooperació i l'aprenentatge. El que digui una sentència no han de ser les últimes paraules ni accions que es duguin a terme. Confio cegament en què no ens deixarem ni silenciar ni desallotjar.»

Beeta Z. A.

Estudiant i monitora, 21 anys

«Un lloc obert per a qui el necessiti on existeix una confluència de lluites. El seu desallotjament seria una pèrdua per a totes i un guany per a quatre.»

Albert F. M.

Operari, 34 anys

«Un indret on crear, compartir, gaudir, posar en comú conjuntament sense jerarquies. Amb el desallotjament i el posterior enderroc per fer-hi pisos, destruiran el poc que queda al barri sobre la memòria històrica del ferrocarril, fent privat un lloc que actualment és per a totdon.»

Montse Puig Garrido

Estudiant i actriu, 31

«Un espai de creació, organització i lluita per a diferents persones i col·lectius de Sants i d'altres indrets més enllà del barri. I... Quin desallotjament? Can Vies es queda a Sants!»

Rocío B. V.

Educadora social, 24

«Un espai físic on pot reunir-se la gent del barri per fer front a les agressions que patim. El desallotjament és un intent de l'ajuntament per fer callar a les poques persones que fan front i s'organitzen contra els interessos empresarials.»

Joan C. F.

Estudiant, 20 anys

«És un laboratori d'idees, pràctiques i projectes col·lectius molt diversos: des de grups de teatre, un local d'assaig per a grups musicals, una publicació mensual com LA BURXA... TMB i l'ajuntament s'equivoquen si pensen que podran desallotjar totes aquestes idees, pràctiques i projectes.»

Laia A. G.

Educadora infantil, 24

En moviment

Ni França, ni Espanya

El primer semestre d'aquest any el Casal Independentista de Sants organitza les primeres Jornades Internacionalistes on es convidaran diferents representants de l'Esquerra Independentista dels països ocupats per França i Espanya, per donar a conèixer la seva situació.

Casal Independentista de Sants

Els Estats espanyol i francès ocupen els Països Catalans. Però, saps qui és l'alcalde de París? Coneixes quins són els límits geogràfics de Castella? I de Bretanya? Des del Casal Independentista de Sants - Jaume Compte hem decidit dedicar el primer semestre del 2011 a conèixer la realitat dels Estats espanyol i francès a partir de realitzar unes jornades internacionalistes amb les Esquerres Independentistes de les nacions ocupades per aquests estats. Durant aquests mesos han passat i passaran les representacions dels països següents: Astúries, Galícia, Castella, País Basc, Occitània, Bretanya, Andalusia, Aragó, Canàries i Còrsega.

JORNADES CELEBRADES

Fins aquest moment s'han dut a terme les jornades d'Astúries, Galícia i Castella. La primera de les jornades va tenir lloc el 15 de gener i el país convidat va ser Astúries. La jornada va començar amb un dinar popular amb menjar típic asturià que va comptar amb una trentena de persones, va continuar amb una xerrada amb representants del moviment antirepressiu, juvenil i polític asturià i va acabar amb un concert de hip-hop a càrrec del grup Doris Escarlata.

JORNADA GALLEGA

Dues setmanes després, el 29 de gener, va tenir lloc la jornada sobre Galícia. Va començar de bon matí amb una explicació i posterior partit sobre un joc que es juga —entre d'altres països— als Països Catalans i a Galícia: el bèlit (a balhiarda, en diuen en gallec). Posteriorment, vam comptar també amb un àpat típic gallec i finalment (després de l'aturada per assistir a la manifestació en suport a Can Vies) amb una xerrada amb un català d'ascendència gallega, una representant del moviment feminista, una membre de la redacció del periòdic *Novas da Galiza* i un militant històric. La jornada va ser coorganitzada amb l'Espai gallec dels Països Catalans.

JORNADA DE CASTELLA

Finalment, l'últim acte va tenir lloc el 5 de febrer on vam convidar als companys castellans. La jornada va començar amb un dinar, va continuar amb una xerrada on ens van explicar la realitat territorial i social castellana i van presentar el col·lectiu d'immigrants castellans als Països Catalans: Comuner@s dels Països Catalans. Finalment vam gaudir del concert de *Rojo cancionero y bandera rotas*, un espectacle reivindicatiu, pooticomusical.

VALORACIÓ I PROPERS ACTES

De moment la valoració del casal d'aquestes jornades esta sent molt positiva. Les properes jornades són les del País Basc (19 de febrer) i la de Bretanya (12 de març). La resta d'activitats s'aniran desenvolupant fins al juny.

Més informació a: www.cis-jaumecompte.cat

Xerrada durant la Jornada sobre Galícia. **CASAL INDEPENDENTISTA DE SANTS**

Jornada d'Astúries

CIS

El dissabte 15 de gener el país convidat va ser Astúries, una delegació Asturiana va ser convidada pel Casal Independentista.

El dia va començar al migdia amb un dinar típic asturià, fabada popular. La imatge forma part del dinar portat a terme durant la jornada.

Desprès del dinar membres convidats de l'Esquerra Independentista Asturiana, un representant de l'organització antirepressiva SOFITU, una representant de l'organització FAI! i un membre de DARREU, van explicar la situació que viu l'EI d'Astúries.

Finalment com a cloenda de l'acte es va celebrar un concert de Hip-Hop a càrrec del cantant asturià Doris Escarlata.

Agenda Jornades Internacionalistes

Les Jornades Internacionalistes organitzades pel Casal Independentista de Sants van començar el 15 de gener i acabaran el 4 de juny.

- El 15 de Gener el país convidat va ser Astúries.
- El 29 de Gener es va convidar a membres de Galícia.
- El 5 de Febrer a la jornada va tractar la situació a Castella.
- El 19 de Febrer el convidat serà el País Basc.
- El 12 de Març la temàtica serà la Bretanya.
- El 26 de Març vindran representants d'Andalusia.
- El 9 d'Abril les Jornades portaran Occitània a Sants.
- El 7 de Maig el país convidat serà Aragó.
- El 21 de Maig el país convidat serà Canàries.
- El 4 de Juny es convidarà membres de l'EI de Còrsega.

PUNT D'INFORMACIÓ LABORAL

Que no s'apagui la llum

Marc Faustino Vidal

El 27 de gener passat va ser convocada vaga general contra la reforma del sistema de pensions espanyol. A la Comunitat Autònoma de Catalunya aquesta convocatòria va ser feta per quatre sindicats (CGT, COS, CNT i SO) que alertaven de les conseqüències d'aquesta reforma, principalment en la pensió de jubilació.

El govern de l'Estat, amb la complicitat del sindicalisme i la patronal espanyola (CCOO, UGT i CEOE) va anunciar, el dia següent, un acord econòmic i social que comportarà l'augment de l'edat de jubilació (de 65 a 67 anys), l'increment del període de càlcul de la pensió (de 15 a 25 anys), l'ampliació de l'edat de la jubilació anticipada (de 61 a 63 anys), entre d'altres canvis que representen una gran retallada de drets socials per a la classe treballadora.

Els grans afectats i afectades pel canvi de sistema, com sempre, som els i les més joves. La gent que tenim menys 45 anys que amb els índexs d'atur, de condicions de treball precàries i economia submergida no podrem cotitzar ni el temps ni les bases necessàries per accedir a una pensió de jubilació digne.

I molta gent en aquesta situació es veurà abocada a contractar sistemes de pensions privats, que complementin i, en el pitjor dels casos, puguin acabar sent la font principal de protecció econòmica.

Manuel de Pedrolo deia que cal protestar fins i tot quan no serveix de res. Aquesta vaga general passada servirà per deixar constància en els manuals d'història que podríem haver fet alguna cosa més contra la reforma. Cal no perdre l'entusiasme, ja que igual que s'ha reformat el sistema a la baixa, podem reformar-lo a l'alça. Però això només serà així si aconseguim entre tots i totes creure que amb la mobilització i amb la lluita podem canviar les coses. Que no s'apagui la llum...

Cultura

«Hi ha quelcom que no ens arriba, del teatre que es fa habitualment»

Clara Cols

Membre de la companyia i teatre Fly Hard

ALBERT GARCIA

Al carrer Alpens,3 hi trobem la sala Fly Hard, regentada per una companyia del mateix nom fomrada per un director i quatre actors i actrius. Una nova proposta cultural per tenir molt en compte al barri.

Irene Jaume Gambín
Sants

Com va néixer el projecte?
Som una companyia que va néixer a Vilafranca del Penedès. Fa cinc anys ens vam constituir com a companyia, arran de venir aquí i fer dos espectacles al Raval i vam crear la companyia estable que som ara: quatre actors i un dramaturg i director. En aquest món és una mica difícil anar sol i semblava que en grup era més senzill i també et sents més a gust, perquè no estàs tu sol batallant. La intenció, alhora, també era crear un estil, una companyia amb un tarannà propi, a partir dels textos d'en Jordi Casanovas, que té una manera molt particular d'escriure i també d'interpretar, és molt natural.

De la trajectòria dels vostres espectacles destaca la presència constant dels joves. Heu intentat tractar els temes d'actualitat que els afecten?
Una mica sí. La gent gran ha continuat venint, perquè no només es tracten temes juvenils, sinó que hi ha una lectura que després es pot extrapolar d'una manera més universal. Però sí que buscàvem un públic que igual érem nosaltres, perquè no som molt consumidors de teatre, però per una qüestió de que hi ha alguna cosa que no ens arriba, del teatre que es fa habitualment. Pensàvem que hi ha tota una franja de gent que no va al teatre perquè potser no li interessen les històries ni com estan explicades. L'altra gent continua venint, perquè habitualment ja van al teatre, però volíem trobar un altre tipus de públic que no troba el seu lloc a altres teatres.

Quin aforament té la sala?
Mira, a la primera obra teníem un aforament de 38 persones. Ara, però, hem canviat la distribució de l'espai i n'hi caben 30. Realment és molt petita, però és molt guapo i a la gent que ha vingut li ha agradat molt. És molt diferent perquè és molt proper, la gent ho gaudeix molt. A més, també hem creat una dinàmica on els actors rebem al públic i ens acomiadem d'ell, fet que fa que puguis parlar i trobar la reacció directa, hem vist que al públic també li agrada, poder-ho fer.

Deixeu triar el preu de l'entrada: 5 o 10 euros. Com ho vau decidir?
Sí, a la gent li fa molta gràcia. Nosaltres, a banda de l'activitat de la sala, també fem bolos a fora i es com rendibilitzem una mica els espectacles perquè, evidentment, amb 40 butaques a 5 euros, com qualsevol pot deduir, no ens fem rics ni gairebé cobrim les despeses. La intenció era que vingués molta gent. I vam pensar en preus econòmics: 10 euros ja ens semblava prou econòmic, però també per donar-li un gir i fer-ho també més divertit vam pensar que seria interessant que hi hagués dos preus i que la gent pogués triar; que no haguessin de portar ni carnets d'estudiant, ni de parat, ni de res perquè no cal donar explicacions, a vegades una persona gran té menys diners que un estudiant, per tant, qui en pugui pagar 10, 10, i qui en pugui pagar 5, doncs 5.

I tornant una mica a allò d'abans, quin tipus de teatre heu volgut dur aquí a Sants?
Bàsicament farem dramatúrgia catalana i de temes actuals. Aquest any estrenarem tres obres: una escrita per en Jordi Casanovas, que és el nostre director, la segona obra està escrita per l'Alberto Ramos, que és un noi del Papiol i és la primera obra que ha escrit, i la tercera l'escriurà una noia que es diu Cristina Clemente que ara està al projecte T6 del TNC i que ja hem treballat amb ella en una altra obra. La idea inicial és fer dramatúrgia catalana i, a més a més, actual, de dramaturgs vius. Sempre portant-ho tot al terreny contemporani i parlar de temes actuals, una cosa com molt local i donar sortida a la gent d'aquí, perquè realment fa uns anys que està sortint gent que estan fent coses molt interessants.

Què esteu fent, ara?
Fa 15 dies que va acabar *L'home amb ulleres de pasta*, de la qual teníem data i vam anar prorrogant a mesura que venia gent. Vam estar tres mesos i el 17 de febrer estrenarem la segona obra, *Els últims dies de Clark K*, amb un equip d'actors diferents dirigits per en Jordi Casanovas. En principi està programat tres setmanes, però si la gent va venint, la podrem prorrogar.

Més informació:
http://www.flyhard.org

L'AEG Mossèn Puig i Moliner fa 50 anys

Baggy Chickay
Sants

L'agrupament està organitzant diverses activitats: calçotada amb jocs infantils el diumenge 13 de març a la plaça Bonet i Muixí, un sopar de germanor el dia 30 d'abril a les Cotxeres de Sants, la coronació dels 50 cims comarcals més alts de Catalunya. I, per acabar, la traca final el dia 16 de juny, amb activitats tota la tarda i concerts a la nit a la plaça Bonet i Muixí.

L'agrupament porta 50 anys fent vida al barri, fent servei al país i segueixen situats a la plaça Bonet i Muixí. Són una entitat d'educació en el lleure que pertany a Minyons Escoltes i Guies de Catalunya i està format per infants i joves d'entre 6 i 18 anys i caps de 18 a 24 anys. L'objectiu principal de l'agrupament és educar els infants i joves en el mètode escolta i guia, potenciant l'esperit crític, el treball en equip i el compromís vers la societat. Viuen la natura, creixeen amb projectes, descobreixen el nostre entorn i fan servei al nostre país i la nostra societat.

Les arrels de l'AEG Mossèn Puig i Moliner comencen a principis dels anys 60 amb un grup de joves de Sants animats per un grup d'escoltes francesos. L'any 1963, un grup de nois i noies vinguts d'un altre AE s'estableixen a la Parròquia de Santa Maria de Sants i adopten el nom d' AEG Mossèn Puig Moliner. Ja cap a l'any 67, els nois es cohesionen amb un altre agrupament escolta de noies establert al carrer d'Olzinelles (on és actualment el Centre Social). I és així com es consolida l'Agrupament Escolta i Guia Mossèn Puig Moliner.

A l'agrupament li agradaria retrobar-se amb vells amics i companys que han fet possible aquest llarg camí de 50 anys d'escoltisme.

El mostrador

Recordant les tres erres

Cooperativa Germinal

L'article del desembre parlà del consumisme de les festes. Continuant amb el tema, totes hem pogut ser testimonis de la ressaca d'aquesta adoració a la insostenibilitat reflectida en els contenidors sobreeixint-se d'embolcalls i joguines velles. Cada cop més els contenidors plens a vessar són els de reciclatge, però encara estem lluny d'un bon percentatge de participació en la gestió de les nostres deixalles. De fet en temps de crisi cal ser més exigents en el reciclatge, perquè estalvia recursos i per tant divises.

Però la responsabilitat no només és de la ciutadania; durant tot l'any és també normal veure atipat un contenidor en concret, l'iglú groc; el motiu, en aquest cas, és que està mal dimensionat i té una recollida cara –la gestió, en aquest cas, posa límit a la bona acció ciutadana–. Un problema específic d'aquest contenidor és la seva definició: serveix per a envasos i no pas per als materials que en formen part. Seguint aquesta perversa lògica, a França, per exemple, es poden veure un al costat de l'altre contenidors d'envasos de paper al costat de contenidors de paper –diaris, apunts, ...–. Tot confiant que aquí això no arreli hom planteja si seria interessant fer desobediència i fer servir el contenidor groc igual que el de paper –no només envasos, també, per exemple, una carmanyola trencada–.

Una característica comuna dels participants als grups de consum és que generem pocs residus. Primer perquè les verdures les adquirim sense embolcalls, la qual cosa també pot fer qualsevol ciutadà al mercat fent servir cabassos i carros de compra. Però a més els productes que tenim a la coope tendeixen a ser menys el·laborats (el precuinat no és *slow* i a més té excés d'embalatge) i es vetlla per a la reciclabilitat dels embolcalls. Un exemple del que no hauria d'estar als prestatges dels grups de consum però que gairebé sempre hi és, són els brics de begudes vegetals. Fer-se a casa aquestes orxates de civada, mill, soia, és relativament fàcil però encara no ens hem desenganxat prou de l'estres quotidià com per poder-nos-els fer. Una proposta més sostenibles seria que algú ens la faci en cercles de proximitat i ens la vengui en envasos retornables; i amb el processat fer unes hamburgueses vegetals ben nutritives –que per cert, també podríem fer-nos a casa–.

Arreu

QUÈ ESTÀ PASSANT ALS PAÏSOS CATALANS?
En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardamar i des de Fraga a Maó. Des de LA BURXA volem contribuir a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

La manifestació més multitudinària va ser la de Barcelona, que va recórrer els carrers de la ciutat des de Jardinets de Gràcia fins a la plaça de la Catedral. **ALBERT GARCIA**

Milers de persones denuncien les retallades

Matinada del 27 de gener. Les cúpules de CCOO i UGT s'han passat la nit pactant amb el Govern central la retallada més important de les pensions en els darrers 30 anys, mentre uns petits sindicats catalans i els moviments socials, han convocat jornada de lluita. L'acord definitiu representa una reducció del 25 % d'unes pensions que ja avui en dia estan en els límits de la pobresa.

Àlex Tisminetzky
Barcelona

El contrast entre els dos sindicalismes es comprova en el dia a dia, però el passat 27 de gener va posar a cadascú al seu lloc. CCOO i UGT als despatxos oficials de Madrid, i després a la pomposa signatura de la Moncloa, donant suport al que les dades facilitades pel Ministeri de Treball afirmen que és una retallada de prop del 25 % d'unes pensions ja sota mínims. Mentre al carrer es demostrava que el sindicalisme és una eina en defensa dels drets laborals.

La reforma de les prestacions de la Seguretat Social es dona en un context en el que les pròpies dades oficials afirmen sense cap rubor que el 55 % dels pensionistes actuals no arriben al pírric salari mínim interprofessional de 641 euros, i que tres de cada quatre no són ni mileuristes. Però el govern espanyol està decidit a baixar el que ja està sota mínims, i aquesta vegada ha obtingut el suport sorprenent de CCOO i UGT.

UNA REBAIXA DE DRETS SENSE PRECEDENTS

Les retallades pactades a la Moncloa representen sense dubte la més important des de la creació de la Seguretat Social moderna, sense poder-se comparar amb cap de les anteriors.

A les ja conegudes mesures d'ampliació de l'edat de jubilació de 65 a 67 anys, l'executiu ha imposat una reducció del 7,5 % de la pensió per cada any anterior a aquesta edat, augmentant l'anterior coeficient del 6 al 8 %. També s'augmenta els anys per a calcular la jubilació de 15 a 25, amb el resultat de disminuir de mitjana un 8,3 %, segons dades de la Seguretat Social.

Finalment, entre d'altres, s'elimina la pensió de mínims de 570 euros per a aquells que es jubilin abans dels 67 anys, introduint la possibilitat de prestacions encara més reduïdes que aquestes quantitats ja molt baixes.

Des dels moviments socials i el sindicalisme alternatiu s'ha criticat durament l'acord, a més a més, perquè no introdueix cap mesura de control dels fraus empresarials a la Seguretat Social i els delictes dels empresaris contra les cotitzacions correctes.

Alhora, el govern ha publicitat la possibilitat de donar fins a 9 mesos de cotització a les dones amb fills, sense explicar que només s'aplicarà aquesta mesura d'igualtat de gènere a les que hagin dut a terme una excedència de la feina, i tinguin més de 38,5 anys cotitzats, és a dir, una part molt petita de les dones treballadores.

	Abans	Amb la reforma	Conseqüències
Edat de jubilació	65	67	Reducció del 15 %
Coeficients reductors	6-8 % per cada any	7,5 % per cada any	Reducció important
Jubilació anticipada	61 anys, 30 anys de cotització	63 anys, 33 anys de cotització	Treballar més anys, menys beneficiaris
Complement de mínims	570 euros	Pots cobrar menys	Pensions de misèria
Càlcul de jubilacions	15 darrers anys	25 darrers anys	Reducció del 8,3 %
Anys sense cotitzar	Es cobrien amb el mínim	Al 50 % del mínim	Reducció pensions mínimes

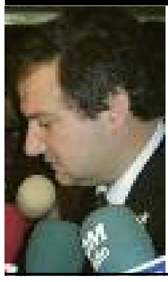
Aturades a TMB i Parcs i Jardins

La jornada de lluita s'iniciava ben d'hora a les Cotxeres d'Autobusos, on la majoria sindical de CGT i ACTUB havien fet una crida a la vaga que va comptar amb un important seguiment de quasi la meitat de la plantilla, a pesar dels serveis mínims molt superiors a les darreres convocatòries. A l'Institut Municipal de Parcs i Jardins la convocatòria també va tenir un important seguiment.

Segons han informat els vaguistes, a l'aturada s'hi van sumar el 20 % dels treballadors del metro, i de diverses indústries, de la neteja, l'administració pública (Ajuntament de Barcelona i d'altres localitats de l'àrea metropolitana, Diputació de Barcelona, Universitat Autònoma de Barcelona, Universitat Politècnica de Catalunya, Correus) i del sector del transport (CLH Aviación).

Barcelona va ser la ciutat on la manifestació congregà més persones, i prop de 10.000 manifestants van recórrer la ciutat.

De l'urbanisme democràtic...

Jordi Hereu assegura que el seu consistori ha apostat per l'urbanisme democràtic i pel manteniment de l'espai públic a la ciutat comtal.

... a l'urbanisme corrupte habitual

Francesc Fiol, exconseller d'Educació del Govern de les Illes Balears, ha estat imputat —també— en el cas Palma Arena per presumptes irregularitats.

SOLIDARITAT

El 30-D i la repressió

El 30 de desembre es va dur a terme, com cada any, la manifestació en motiu de la Diada de Mallorca. Si bé semblava una manifestació que acabaria sense incidents i de manera reivindicativa i festiva, no fou així. La policia espanyola, al intentar prohibir la crema d'una bandera espanyola, va irrompre de manera violenta a la manifestació, utilitzant les porres contra els manifestants i les empentes contra el propi servei d'ordre de la marxa. Paral·lelament, dos coneguts militants de l'extrema dreta mallorquina, proferiren insults i llençaren cadires a les manifestants. El resultat d'aquesta situació d'evident provocació ha acabat amb la detenció de 3 persones, dues d'elles militants independentistes i dels moviments socials de l'illa. El dia 23 de febrer s'enfronten a un judici on els acusen de desordres i d'atemptat a l'autoritat. A més, un mitjà de comunicació, *El Mundo-El día de Baleares*, ha començat una guerra bruta contra aquests militants, dels qui s'han publicat dades extretes de fitxers il·legals de la policia.

Sants-Montjuïc Decideix

Sants-Montjuïc Decideix segueix en marxa. I ja ha començat la recollida del vot anticipat al barri, totes les persones que no puguin venir a votar el 10 d'abril poden fer-ho per avançat. Ara mateix hi ha cinc punts fixes de recollida de vot anticipat, aquests són el Centre Social de Sants, el local de la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL), el Casal Independentista Jaume Compte de Sants, Alas-Espai d'Art i Ordinadors.cat, les direccions dels punts i els diferents horaris de recollida es poden trobar a www. santsmontjuicdecideix.cat.

DECIDIM FER FESTA!

A més a més de la recollida de vot anticipat, el col·lectiu també està treballant per fer caliu i anar creant visibilitat al barri per al 10 d'abril, una de les properes iniciatives més destacables és la "Decidim fer festa!". Una diada lúdica i festiva que se celebrarà el proper dia 20 de Febrer a les Cotxeres de Sants.

A les 11 hi haurà xocolatada i animació infantil a càrrec d'Oriol Canals. A partir de les 12, intervencions i actuacions de: Núria Feliu, Titot, Tabalers dels Diables de Sants i la Dharma, entre d'altres. A les 14 hi haurà un dinar (9) d'escudella de la consulta, botifarra i pa amb tomata, postres i vi.

15h Concert de sobretaula: Paula Sen-

Febrer de 2011

la Burxa

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dilluns al vespre al CSA Can Vies (Jocs Florals, 42)

Periodicitat: mensual

Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@barrisants.org
Plana web: www.barrisants.org/laburxa

LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta Burxa hi han col·laborat:

Pau Canela Barrull, Laia Sánchez Amat, Ester Rams, Albert Ricart Sanjuan, Agus Giralt, Irene Jaume Gambín, Martí Gutiérrez Farré, Àngel Bravo Almirall, Andreu Rosés, Elba Mansilla, Ivet Eroles, Mercè Esteban, Marc MC, Gastón Córdoba, David Vázquez, Núria May Masnou, Bernat Costa, Anna Farré, Jordi Soler, Sergi M. Huete, Miki, Mireia Pui, Assemblea de Can Vies, Casal Independentista de Sants, Sants-Montjuïc Decideix, Germinal, Albert Garcia, Àlex Tisminetzky, Marc Faustino Vidal, Beñat Zaldua i Baggy Chickay.

IVAN MIRÓ I MARC DALMAU:

«Per nosaltres, és descobrir la genealogia pròpia, sentir-nos que formem part d'un corrent de fons de la història»

L'Ivan Miró i en Marc Dalmau a la porta de la cooperativa La Ciutat Invisible, al carrer Riego. **ELBA MANSILLA**

Parlem amb Ivan Miró i Marc Dalmau, autors del llibre *Les cooperatives obreres de Sants: autoorganització proletària en un barri de Barcelona (18970-1939)*. Aquest llibre és el segons material publicat per La Ciutat Invisible Edicions i ens capbussa en 70 anys de creativitat obrera.

Elba Mansilla
Sants

Quin sentit té, per vosaltres que treballeu en una cooperativa del barri, anar a cercar les arrels en el moviment històric?

El cooperativisme català va ser un moviment socioeconòmic de primer ordre, un univers emancipatori global que ha estat esborrat de soca-rel de la memòria col·lectiva, i s'ha de recuperar per fer-ne justícia i per saber d'on venim. S'ha parlat molt de memòria històrica, però nosaltres hem volgut reconstruir una memòria política. L'autogestió proletària va ser una alternativa real durant 70 anys, i pot ser una font d'aprenentatge per posar en pràctica l'autogestió col·lectiva avui. Per nosaltres, és descobrir la genealogia pròpia, sentir-nos que formem part d'un corrent de fons de la història, molt arrelat als nostres barris. Ens dóna força per a encarar el futur.

Perquè penseu que la historiografia oficial ha bandejat aquesta qüestió?

En general, totes les propostes de transformació social van ser sepultades amb la victòria feixista. No hem d'oblidar que els franquistes es van aixecar contra la República, però sobretot van practicar una guerra d'extermini contra aquelles experiències polítiques, sindicals, socials i culturals que qüestionaven el domini capitalista.

«L'autogestió proletària va ser una alternativa real durant 70 anys»

El cooperativisme era una eina bàsica per a l'autonomia proletària en camps com l'alimentació o les prestacions socials. Amb la represa democràtica, la historiografia acadèmica de tall marxista es centrà en el moviment obrer de caràcter sindical o de partit; i la historiografia militant llibertària ja ha tingut prou feina per recuperar els seus propis bagatges. Les cooperatives han tingut problemes similars als ateneus obrers: malgrat ser peces quotidianes i imprescindibles del moviment obrer, han estat invisibilitzades rere els grans esdeveniments històrics de masses o les grans organitzacions sindicals i polítiques.

Què diferencia el moviment cooperatiu d'experiències organitzatives com el sindicalisme?

Entre 1870 i 1939, són dues branques del mateix tronc. Provenen ambdós de les societats de resistència de mitjans del XIX, però unes evolucionen cap a l'ajuda mútua, l'autogestió del consum i la producció, i els altres cap a la lluita per la millora de les condicions laborals o salarials. A la pràctica, van ser molt complementaris. Quan els sindicats feien vaga, les cooperatives tenien caixes de resistència per afrontar-les, i obrien el crèdit quan els empresaris declaraven el locaut. Els sindicalistes, amb les seves organitzacions prohibides als anys 20, es refugiaven en les cooperatives. Per la seva part, molts sindicalistes eren membres de cooperatives, i hi injectaven energia revolucionària i col·lectivista. Aportaren diferents solucions a una mateixa aspiració obrera: deslliurar-se de l'explotació capitalista.

Quin volum de veïns i veïnesvan participar de les cooperatives? Quantes n'hi havia?

A mitjans dels anys 30, a Sants trobem consolidades cinc cooperatives de consum potents: L'Empar de l'Obrer, al carrer Premià; el Model del Segle XX, al carrer Violant d'Hongria; la Lleialtat Santsenca, a Olzinelles o la Nova Obrera, al carrer Guadiana. A cadascuna hi consumien més de 500 famílies. Pels números de l'època, a Sants hi hauria unes 10.000 persones associades a cooperatives de consum. Pel que fa al nombre d'experiències, n'hem trobat una quarantena. De consum, que eren majoritàries; de producció com La Redemptora, i fins i tot d'empreses de les cooperatives, com el Forn Col·lectiu, la Fusió del Carbó, fundada a la plaça d'Osca l'any 1919, o la Xocolata del Poble, del carrer Béjar, que després passà a Productes Coop.

«Pels números de l'època, a Sants hi hauria unes 10.000 persones associades a cooperatives de consum»

Que se n'ha fet, de tot el patrimoni cooperatiu santsenc?

La Nova Obrera és l'única que avui resta en mans dels socis. L'Empar de l'Obrer, després Popular Santsenca, pertany ara al moviment cooperatiu, és propietat i seu de les diferents Federacions de Cooperatives. I l'edifici de la Lleialtat és propietat de l'Ajuntament, que en algun moment hauria de cedir-ne l'ús i la gestió a la Plataforma La Lleialtat, per coherència històrica i per les necessitats associatives actuals de Sants. La resta del patrimoni s'ha dispersat. 40 anys de franquisme van donar per moltes corrupteles, prevaricacions i espoli del patrimoni del poble.

Heu trobat algunes propostes d'autoorganització obrera aplicables a l'actual context de crisi?

Les alternatives econòmiques que van generar els i les obreres dels nostres barris ens poden inspirar alhora de cercar models alternatius a un capitalisme que ens posa la vida en crisi. Les cooperatives articulaven el consum, el crèdit, el treball, les pensions de jubilació, les baixes per malaltia, les caixes de resistència per sostenir les vagues, l'educació o la cultura. A partir de la pràctica de l'ajuda mútua, impulsaren veritables polítiques socials autogestionades per milers de persones. Eren l'estat de benestar dels obrers, i la reraguarda quotidiana de la lluita. No n'hauríem de prendre nota?

Cercar alternatives pròpies de treball, consum, crèdit i mutualisme és una opció que els obrers desenvoluparen (i com!) abans que arribés l'Estat del benestar. L'actual context de retallades ens convida a recuperar la idea de l'autogestió proletària.

Vinyeta

Agenda

[DIMARTS 1 de febrer]
Exposició d'il.lustracions de Karles Sànchez [Lloc: La Bauxa, c. Vallespir, 23]

[DIMECRES 2 de febrer]
21.30 | **«Una altra història», xerrades amb Dani Cortijo** [Lloc: Sala d'estudi de la biblioteca Vapor Vell, organitza: BonanitjoveBcn. Cada dimecres de febrer]

[DIUMENGE 13 de febrer]
18.00 | **Cicle de cinema social** [Lloc: Ateneu popular de Les Corts. Cada diumenge de febrer.]

[DIVENDRES 18 de febrer]
Judici de Can Vies

[DIUMENGE 20 de febrer]
Festa de Sants-Montjuïc Decideix
11.00 | **Xocolatada**
12.00 a 14.00 | **Intervencions**
14.00 | **Dinar (9 euros)**
15.00 | **Concert de sobretaula**
[Lloc: Cotxeres. Hi haurà punt de votació anticipada, servei de barra i altres coses...]

[DIVENDRES 25 de febrer]
20.00 | **Taller de tast de vins: garnatxa negra de diferents DO catalanes** [Lloc: Casal Independentista de Sants Jaume Compte, c. Muntades, 24]

FEBRER LLIBERTARI
[DIUMENGE 13 de febrer]
10.30 | **9è Mercat d'Intercanvi** [Lloc: pl. Josep Pons, organitza: XIS]

[Cada DILLUNS de febrer]
20.00 | **Taller d'autoaprenentatge d'arts escèniques** [Lloc: Can Vies]

[Cada DIMARTS de febrer]
19.30 | **Taller de programació web** [Lloc: Ateneu Llibertari de Sants]

[DIMECRES 23 de febrer]
19.30h | **Xerrada: «Anarquisme organitzat (especifista) a Xile avui»** [Lloc: Ateneu Llibertari de Sants]

DIVENDRES DE FARÀNDULA:
[DIVENDRES 11 de febrer]
21.00 | **Nit de circ amb el Cabaret Incívic** [Lloc: Casinet d'Hostafrancs]